

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 19.7.2006
KOM(2006) 406 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

**OM GENOMFÖRANDET AV GEMENSKAPENS LAGSTIFTNING OM
AVFALLSHANTERING –**

**direktiv 75/442/EEG om avfall,
direktiv 91/689/EEG om farligt avfall,
direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor,
direktiv 86/278/EEG om avloppsslam,
direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall, samt
direktiv 1999/31/EG om deponering av avfall –**

UNDER PERIODEN 2001–2003

{SEC(2006)972}

1. INLEDNING

Syftet med den här rapporten är att informera övriga EU-institutioner, medlemsstaterna och allmänheten om genomförandet av EU:s lagstiftning om avfallshantering under perioden 2001–2003. Lagstiftningen består av direktiven 75/442/EEG, 91/689/EEG, 75/439/EEG, 86/278/EEG, 94/62/EG och 1999/31/EG.

De sex direktiven är helt olika till innehåll och uppläggning. I direktiv 75/442/EEG fastställs allmänna och grundläggande bestämmelser om allt avfall och farligt avfall. I direktiv 1999/31/EG behandlas en särskild behandlingsmetod – deponering, och i direktiven 75/439/EEG, 86/278/EEG och 94/62/EG fastställs krav för bestämda slag av avfall – spilloljor, avfallsslam och förpackningsavfall – som vardera har olika egenskaper och hanteringsproblem.

Rapporten har tagits fram i linje med artikel 5 i direktiv 91/692/EEG¹ (om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön). Den baseras på uppgifter från medlemsstaterna och åtföljs av ett arbetsdokument från kommissionen som ger mer utförliga detaljer om information och data från dem.

På det hela taget har ytterligare framsteg gjorts inom avfallshanteringen, men lagstiftningen kan fortfarande inte anses vara tillfredsställande genomförd vilket bl.a. framgår av det stora antalet överträdelseförfaranden avseende avfall. Det krävs därför betydande insatser för att nå ända fram, framför allt när det gäller att förebygga och återvinna avfall. Dessa frågor tas nu upp särskilt i EU:s nyligen antagna meddelande *En temainriktad strategi för förebyggande och materialåtervinning av avfall*². Strategin är fokuserad på avfallets miljöeffekter och på det faktum att avfallshantering är en del av en produkts livscykel.

2. DIREKTIV 75/442/EEG OM AVFALL (ÄNDRAT GENOM DIREKTIV 91/156/EEG)

Genom direktiv 75/442/EEG³ inrättas EU:s grundläggande rättsakt om avfallshantering och direktivet fungerar som ramdirektiv. I direktivet tas huvudsakligen upp definitionen av avfall, rangordningen av principerna för avfallshantering, principen om närhet och förmåga att själv bortskafta sitt eget avfall, planering av avfallshantering, tillstånd för anläggningar och företag att bortskafta och återvinna avfall, inspektioner utförda av behöriga myndigheter, krav på registrering, principen *förorenaren betalar* samt rapporteringskrav.

Samtliga medlemsstater har till kommissionen överlämnat texterna till de **lagar och andra bestämmelser** som införlivar direktivet med deras nationella lagstiftning.

En korrekt tillämpning av **definitionen av avfall** är av central betydelse för att säkerställa att medlemsstaterna uppfyller sina skyldigheter inom avfallshantering på ett riktigt sätt enligt detta direktiv och annan avfallslagstiftning. De olika avfallsförteckningarna sammanfördes till en enda europeisk förteckning genom kommissionens beslut 2000/532/EG, som ändrades

¹ EGT L 377, 23.12.1991, s. 48.

² KOM(2005) 666 slutlig, 21.12.2005.

³ EGT L 194, 25.7.1975, s. 47. Direktivet ändrat genom direktiv 91/156/EEG (EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.)

2001⁴. Under rapporteringsperioden har det förekommit ett antal överträdelseförfaranden och domstolsmål som har beaktat tillämpningen av definitionen av avfall (i Italien, Storbritannien och Österrike och andra relevanta fall).

Som läget nu är har alla medlemsstater upprättat och till kommissionen överlämnat **planer för avfallshantering** som är baserade på direktivet. Flera medlemsstater har påpekat att de har samarbetat och samrått med andra medlemsstater i arbetet med planerna. En del medlemsstater har rapporterat om fall då de varit tvungna att vidta åtgärder för att förhindra att avfall förflyttas i strid med avfallsplaner.

Åtgärder för **förebyggande** av avfall har genomförts, men uppgifterna om deras effekt är otillräckliga.

De flesta medlemsstater rapporterade att de hade uppnått en hög grad av **självständighet** i fråga om sitt bortskaffande av avfall, omkring 99 %. Det motsvarar i huvudsak situationen för den föregående rapporteringsperioden 1998–2000.

Data om **produktion och omhändertagande av avfall** i EU-15 (dvs. EU:s 15 gamla medlemsstater) visar att hushållsavfallet har fortsatt öka och nått 580 kg per person och år. När det gäller omhändertagandet har återvinningen ökat ytterligare och nått en genomsnittlig andel på 32 % av avfallet, men den varierar starkt mellan medlemsstaterna – från 8 % till 56 %. Deponeringen har minskat något men är fortfarande det dominerande sättet för omhändertagande med en genomsnittlig andel på 44 %. För några medlemsstater är förbränning, huvudsakligen med energiutvinning, en viktig metod. Produktionen av farligt avfall har också ökat och nått 120 kg per person och år. Här har deponering återigen varit den viktigaste metoden för bortskaffande (i genomsnitt 26 %), och återvinning svarade i genomsnitt för 21 %.

Enligt direktivet får **undantag beviljas från bestämmelserna om krav på tillstånd**. Flera medlemsstater har underrättat kommissionen om att de har tillämpat denna möjlighet.

De flesta medlemsstater har enligt artikel 14 uppfyllt sina skyldigheter att **registrera avfallshanteringen**. Några stater har utarbetat producentspecifika skyldigheter utöver dem som gäller för producenter av farligt avfall.

3. DIREKTIV 91/689/EEG OM FARLIGT AVFALL

Genom direktiv 91/689/EEG⁵ utvidgas direktiv 75/442/EEG genom att strängare krav för hantering och övervakning av farligt avfall införs. De viktigaste inslagen är definitionen av farligt avfall samt följande bestämmelser: olika kategorier av farligt avfall får inte blandas och farligt avfall får inte blandas med icke farligt avfall; företag och inrättningar som hanterar farligt avfall skall ha särskilt tillstånd; producenter av farligt avfall skall kontrolleras regelbundet och de skall registrera hanteringen; avfall som samlas upp eller transporteras, eller lagras tillfälligt, skall vara riktigt emballerat och märkt; det skall finnas planer för avfallshantering.

Samtliga medlemsstater har till kommissionen överlämnat texterna till de **lagar och andra**

⁴ Kommissionens beslut 2001/118/EG, EGT L 47, 16.2.2001, s. 1.

⁵ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

bestämmelser varigenom direktiv 91/689/EEG (om farligt avfall) och rådets beslut 2000/532/EG (om upprättande av en förteckning över farligt avfall) införlivas med deras nationella lagstiftning.

Belgiens vallonska region, Danmark, Finland, Storbritannien, Sverige, Tjeckien, Tyskland och Österrike har i enlighet med artikel 1.4 anmält **ytterligare ett antal avfallstyper som anses som farliga**.

Belgien (Brysselregionen och de flamländska regionerna), Finland, Irland, Nederländerna, Portugal, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjeckien, Tyskland och Österrike har i linje med artikel 1.5 infört åtgärder för att **skilja farligt hushållsavfall från övrigt farligt avfall**. I huvudsak går åtgärderna ut på att vissa farliga inslag i hushållsavfallet skall samlas in för sig.

Samtliga medlemsstater rapporterade att man uppfyller kraven i artikel 2.1 om **registrering och identifiering** av farligt avfall som deponeras.

Medlemsstaterna har intygat att man vidtagit nödvändiga åtgärder för att **förhindra blandning** av farligt avfall (artikel 2.2–2.4). Staterna har dock svarat olika utförligt: en del har lämnat hänvisningar till den nationella lagstiftningen, medan andra har överlämnat de fullständiga texterna till bestämmelserna och/eller förklarat dem.

Italien har antagit undantagsbestämmelser i enlighet med artikel 3.2 om allmänna nationella bestämmelser som ersätter **krav på tillstånd** för återvinningsverksamhet. År 2005 underrättade Storbritannien (England, Skottland och Wales) kommissionen om ändringar av gamla undantag som antagits före den 27 juni 1995.

Alla medlemsstater rapporterade att lämpliga **regelbundna inspektioner** som krävs enligt artikel 13 i ramdirektivet 75/442 – till vilken det hänvisas till i artikel 4.1 i direktivet om farligt avfall – genomförs av de behöriga myndigheterna. Frekvensen varierar i de flesta länder. Faktorer som bestämmer hur ofta kontrollerna utförs är bl.a. slag och mängd av avfall och typ av anläggning. Inspektionsplaner har upprättats i Nederländerna, Slovenien, Sverige, Tjeckien och Ungern.

De flesta länderna har utarbetat detaljerade bestämmelser om kraven på **registrering** som fastställs i artikel 14 i ramdirektivet 75/442, till vilken det hänvisas till i artikel 4.2 i direktivet om farligt avfall. Storbritannien har ännu inte fullt ut genomfört dessa krav för producenter av farligt avfall. Brysselregionen och den flamländska regionen i Belgien, liksom Tyskland och Irland, har inte tagit upp några krav på registrering för avfallstransportörer. Vidare gäller att i Belgiens flamländska region, liksom i Danmark och Portugal, måste registren, eller utdrag ur dem, regelbundet skickas till de behöriga myndigheterna.

Medlemsstaterna angav de nationella bestämmelserna om genomförande av artikel 5.1 för att sörja för att farligt avfall **emballeras och märks på ett korrekt sätt**. Några stater har lämnat närmare uppgifter om innehållet i dessa bestämmelser.

I de flesta medlemsstaterna inryms farligt avfall i de allmänna **planerna för avfallshantering**. Slovakien och Spanien har rapporterat att dess planer för hantering av farligt avfall håller på att utarbetas eller revideras.

4. DIREKTIV 75/439/EEG OM OMHÄNDERTAGANDE AV SPILLOLJOR

Syftet med direktiv 75/439/EEG⁶ är att inrätta ett enhetligt system för uppsamling, behandling, förvaring och bortskaffande av spilloljor – t.ex. smörjoljor för motorfordon och motorer – och att skydda miljön mot de skadliga effekterna av sådan verksamhet. Direktivet tar huvudsakligen upp bestämmelser om säker och kontrollerad hantering av spilloljor, prioritering av regenerering som behandlingsform, informationskampanjer till allmänheten, tillståndskrav för företag som hanterar spilloljor, gränsvärden för utsläpp från förbränning samt utbetalning av ersättning för företag som samlar upp och bortskaffar spilloljor.

Samtliga rapporterande medlemsstater har till kommissionen överlämnat texterna till de **lagar och andra bestämmelser** som gäller omhändertagande av spilloljor. Flera medlemsstater har förklarat att man har infört strängare bestämmelser för miljöskydd. Irland, Nederländerna, Portugal, Slovenien och Tjeckien angav att det inte finns några anläggningar för regenerering av spilloljor på deras territorier.

År 2003 samlade man in nästan 2 miljoner ton **spilloljor** i EU-15. Siffran baseras på inlämnade uppgifter och motsvarar en uppsamlingsgrad på 81 %. För EU i genomsnitt regenererades 44 % av denna mängd (Italien, Luxemburg, Nederländerna och Ungern låg bäst till i fråga om andelen regenererad mängd). 46 % gick till förbränning. 1995–2003 minskade den totala mängden sålda smörjoljor med 11 % – från 5,0 milj. ton till 4,4 milj. ton. Samtidigt förblev den producerade och uppsamlade mängden spilloljor i det närmaste konstant. De andelar av spilloljorna som går till regenerering respektive förbränning uppvisar inte heller några tydliga förändringar.

Flera medlemsstater har rapporterat att det inte finns några **hinder eller begränsningar** som skulle göra det svårare att i linje med artikel 3.1 prioritera regenerering som behandlingsmetod. Andra medlemsstater har dock uppgett att det finns sådana hinder, huvudsakligen beroende på ekonomiska faktorer såsom de små mängderna spilloljor, möjligheten till förbränning i andra medlemsstater till låg kostnad samt mättnaden av marknaden för basoljor.

Merparten av de rapporterande staterna har, såsom krävs i artikel 5.1, genomfört kampanjer för att **informera allmänheten** och öka dess medvetenhet om den aktuella frågan.

Omkring hälften av de rapporterande staterna har förklarat att de, enligt artikel 5.3, har beslutat att spilloljor **skall behandlas genom regenerering eller förbränning**.

Medlemsstaterna har rapporterat att de i enlighet med artikel 5.4 har inrättat ett **tillståndssystem** för företag som hanterar eller samlar upp spilloljor. **Inspektioner** genomförs för att se efter att villkoren i tillstånden uppfylls.

De **gränsvärden för utsläpp från förbränning som rapporterats in** ligger alla i närheten av eller under de gränsvärden som fastställs i direktivet. Flera stater har också fastställt gränsvärden för förbränningsanläggningar som har en tillförd bränsleeffekt under 3 MW.

Några medlemsstater betalar ut **ersättning** för uppsamling och/eller omhändertagande av spilloljor.

⁶ EGT L 194, 25.7.1975, s. 31, ändrat genom direktiv 87/101/EEG (EGT L 42, 12.2.1987, s. 43).

5. DIREKTIV 86/278/EEG OM AVLOPPSSLAM

Syftet med direktiv 86/278/EEG⁷ är att reglera användningen av avloppsslam i jordbruket så att skadliga effekter på mark, vegetation, djur och människor förhindras. Direktivet syftar också till att uppmuntra återanvändning av sådant slam i jordbruket på ett korrekt sätt. Direktivet tar huvudsakligen upp gränsvärden för halter av tungmetaller i mark och slam, behandling av slam, villkor för användning av slam i jordbruket, provtagning och analys av mark och slam samt registrering av slamproduktion och användning av slam i jordbruket.

Kommissionen har underrättats om ändringar av **nationell lagstiftning** som införts efter den senaste rapporteringsperioden. Det gäller framför allt Belgien, Irland, Tjeckien och Österrike. I Österrike rör det sig om kring 20 rättsakter på delstatsnivå (*Länder*).

Åtta av 15 EU-medlemsstater har rapporterat att de fastställt ett eller flera **gränsvärden för tungmetaller i mark** som är lägre än de i direktivet. Det gäller också alla nya medlemsstater för vilka det finns uppgifter.

Medlemsstaterna använder sig av en mängd olika **metoder för slambehandling**: biologiska, kemiska, termiska eller mekaniska. Metoderna kan också kombineras, t.ex. i form av aerob och anaerob stabilisering – dvs. nedbrytning genom luftning respektive rötning (syrefri nedbrytning) – avvattning och torkning, kompostering, behandling med kalk eller andra kemikalier, omvandling till jord samt förvaring. **Analysfrekvensen** är beroende av storleken på avloppsreningsverken.

De flesta stater i EU-15 rapporterade en ökning av **slamproduktionen** under perioden 2001–2003. Resterande stater i EU-15 har rapporterat en jämn eller något minskad produktion. De nya medlemsstaterna har rapporterat ökande mängder.

När det gäller **användning av slam i jordbruket** har sju medlemsstater – Belgiens vallonska del samt Danmark, Frankrike, Irland, Spanien, Storbritannien och Ungern – rapporterat att 50 % eller mer av det producerade slammet går till åkermark. Detta kontrasterar mot läget i Finland, Slovenien och Sverige där mindre än 17 % går till åkrarna. I Belgiens flamländska del, Grekland, Nederländerna, Slovakien och Tjeckien sprids slam i mycket liten omfattning eller inte alls på åkermark.

Det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna. En del uppvisar en nedåtgående trend, som kan förklaras av allmänhetens ökade oro för riskerna med användning av slam i jordbruket. I en del medlemsstater – eller regioner i medlemsstater – är spridning av slam inom jordbruket helt förbjuden, eller så kan den vara hårt reglerad genom stränga gränsvärden för tungmetaller och i vissa fall även för organiska föreningar.

När det gäller **slammets kvalitet** ligger de genomsnittliga koncentrationerna av tungmetaller i slam som används i jordbruket gott och väl under gränsvärdena i bilaga 1 B till direktivet. Det gäller både EU-15 och de nya medlemsstater för vilka uppgifter finns. Det finns visserligen skillnader mellan de enskilda medlemsstaterna, men den allmänna trenden i form av en långsam men stadig minskning av koncentrationerna är tydlig.

Direktivet har varit i kraft lång tid, och i stort sett har det fungerat mycket väl när det gäller att förhindra att föroreningar sprids genom användning av avfallsslam. Att gödsla åkermark med

⁷ EGT L 181, 4.7.1986, s. 6.

avfallsslam kan anses vara det bästa alternativet ur miljösynpunkt förutsatt att det inte medför några faror för miljön eller för människors och djurs hälsa.

6. DIREKTIV 94/62/EG OM FÖRPACKNINGAR OCH FÖRPACKNINGSAVFALL

Direktiv 94/62/EG⁸ (även kallat *förpackningsdirektivet*) har två huvudsyften: att skydda miljön och att trygga den inre marknadens funktion. Det skall åstadkommas genom bestämmelser som i första hand skall motverka uppkomsten av förpackningsavfall och – enligt en annan grundläggande princip – främja återanvändning av förpackningar, materialåtervinning och andra former av återvinning. På så sätt begränsar man det förpackningsavfall som måste bortskaffas slutligt.

Samtliga medlemsstater har överlämnat texterna till de **lagar, andra bestämmelser och tillämpningsföreskrifter** som de infört för att uppfylla förpackningsdirektivet. Belgien, Nederländerna och Österrike har underrättat kommissionen om att de har program med **mer långtgående mål** än de i artikel 6.1 a och 6.1 c. Kommissionen har godkänt alla sådana program genom beslut som fattats enligt artikel 6.10. För närvarande pågår **överträdelseförfaranden** avseende två medlemsstater (Nederländerna och Tyskland).

Samtliga medlemsstater har genomfört åtgärder för att **motverka produktion av förpackningsavfall**. Här ingår olika slags planer, överenskommelser, informationskampanjer, subventioner, mål samt ekonomiska styrmedel (skatter, producentavgifter etc.). Trots dessa åtgärder har mängden producerat förpackningsavfall ökat från 65,5 milj. ton år 2000 till 66,6 milj. ton år 2002. BNP har dock ökat snabbare under samma period.

De flesta medlemsstater har gjort insatser för att främja **återanvändning** av förpackningar. De består av olika slags planer, överenskommelser, informationskampanjer, mål samt ekonomiska styrmedel (skatter, pant på engångsförpackningar, differentierade producentavgifter etc.).

Vid utgången av 2002 hade alla medlemsstater uppnått sina **mål** enligt artikel 6.1 a och 6.1 c. Grekland, Irland och Portugal hade fått anstånd till 2005 och har uppnått sitt etappmål på 25 % återvinning, som sker genom materialåtervinning eller genom energiutvinning i anläggningar för avfallsförbränning. 2002 var den genomsnittliga andelen förpackningsavfall i EU-15 som återvanns 62 %, och det skedde genom materialåtervinning eller förbränning med energiutvinning. Den genomsnittliga materialåtervinningen var 54 %, uppdelat på 58 % för glas, 68 % för papper och kartong, 57 % för metaller och 24 % för plaster.

Alla medlemsstater har inrättat **system för återlämning, uppsamling och återvinning** av förpackningsavfall. De flesta har infört producentansvarssystem. En del av dessa system omfattar hela kostnaden för uppsamling, sortering och återanvändning av förpackningsavfall. I andra system betalar kommunerna hela eller en del av kostnaden för motsvarande hantering av förpackningsavfall från hushåll. På motsvarande sätt betalas hanteringen av förpackningsavfall från industri och handel genom producentansvarssystem eller av avfallsinnehavarna. Storbritannien har infört ett system för handel med *återvinningsbevis* (*packaging recovery notes – PRN*) – ett slags gröna certifikat – som en del av sitt

⁸ EGT L 365, 31.12.1994, s.10, ändrat genom direktiv 2004/12/EG (EUT L 47, 18.2.2004, s. 26) och genom direktiv 2005/20/EG, EUT L 70, 16.3.2005, s. 17.

producentansvarssystem. (Ett PRN är ett bevis på att en viss mängd förpackningsavfall lämnats in till en auktoriserad återvinnare. Normalt säljs PRN sedan vidare till importörer eller tillverkande företag.) Danmark och Nederländerna har inte infört producentansvarssystem. Deras retursystem bygger i stället på kommunal verksamhet och på frivilliga överenskommelser med näringslivet. Vid utgången av 2003 hade Danmark, Sverige och Tyskland infört obligatorisk pant på vissa typer av engångsdryckesförpackningar.

De flesta medlemsstater har vidtagit åtgärder för att **främja användning av återvunnet material**. Här ingår olika slags planer, överenskommelser, informationskampanjer och ekonomiska styrmedel (skatter och subventioner för stöd med tonvikt på forskning och utveckling).

Alla medlemsstater har upplyst allmänheten i bred skala om de åtgärder som genomförts inom ramen för direktivet. Det pågår en mängd olika **informationskampanjer** som drivs på alla myndighetsnivåer, av näringslivsorganisationer och av ansvariga för återvinningssystem. Kampanjerna riktar sig till ett brett spektrum av aktörer och intressenter, t.ex. företag som omfattas av bestämmelserna, konsumenter och skolor.

Under referensperioden som omfattas av denna period gällde enbart EN 13428:2000 och EN 13432:2000 som harmoniserade **standarder**⁹. De har omsatts till nationella standarder i de flesta medlemsstater. Kommissionen känner inte till några andra nationella standarder som är förbundna med uppfyllandet av de väsentliga kraven i bilaga II till förpackningsdirektivet.

Alla medlemsstater har tagit med ett avsnitt om hantering av förpackningar och förpackningsavfall i sina **planer för avfallshantering**¹⁰.

Av **ekonomiska styrmedel** används skatter eller differentierad beskattning i Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Irland och Ungern. I Storbritannien används det ovannämnda systemet för handel med återvinningsbevis som en komponent i producentansvarssystemet. Subventioner tillämpas i ett antal medlemsstater.

Resultaten visar att direktiv 94/62/EG har lyckats öka de andelar av förpackningsavfallet som materialåtervinns eller förbränns med energiutvinning. Resultaten är nämligen bättre än de mål som sattes för 2001. Även om den totala mängden förpackningsavfall fortsätter att öka i de flesta medlemsstater har under perioden 2000–2002 i EU som helhet, liksom i många enskilda medlemsstater, sambandet mellan ekonomisk tillväxt och ökning av förpackningsavfall minskat eller försvunnit helt. En grundlig analys av de kostnader och den nytta förpackningsdirektivet inneburit kommer att finnas i den rapport som kommissionen skall ta fram enligt artikel 6.8 i direktivet.

7. DIREKTIV 1999/31/EG OM DEPONERING AV AVFALL

Direktiv 1999/31/EG¹¹ (även kallat *deponidirektivet*) reglerar deponier (avfallsupplag) så att de negativa effekterna på miljön och människors hälsa så långt det är möjligt förhindras eller

⁹ Hänvisningarna till standarderna EN 13427:2004, EN 13428:2004, EN 13429:2004, EN 13430:2004, EN 13431:2004 och EN 13432:2000 offentliggjordes i ett meddelande från kommissionen (EUT C 44, 18.2.2005, s. 23).

¹⁰ Slovenien rapporterade att de berörda åtgärderna ingår som en del i ett separat program.

¹¹ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

minskas, också sett ur världsperspektiv. Direktivet innehåller bestämmelser om tillåtna eller otillåtna avfallstyper och behandlingsmetoder. Dessutom fastställs villkor för tillstånd, drift och avveckling, samt efterbehandling av avvecklade deponier. I direktivet ställs också krav på successiv minskning av mängden biologiskt nedbrytbart avfall som skickas till deponering.

Samtliga medlemsstater som har svarat har överlämnat texterna till de **lagar och andra bestämmelser** som de har infört för att **omsätta direktivet i nationell lagstiftning**. Storbritannien har dömts av EG-domstolen för att man inte har infört alla lagbestämmelser som är nödvändiga för att genomföra direktivet (mål C-423/02). Under tiden har Storbritannien underrättat kommissionen om de lagbestämmelser som saknades. På samma sätt har Frankrike dömts av EG-domstolen för ofullständigt genomförande av direktivet (mål C-172/04). Eftersom Frankrike ännu inte har överlämnat några bestämmelser om kommunalt inert avfall, har kommissionen inlett ett förfarande enligt artikel 228 i EG-fördraget.

Kommissionen granskar huruvida de nationella bestämmelser som medlemsstaterna har infört överensstämmer med direktivet eller inte.

Några medlemsstater har utnyttjat möjligheten att **undanta vissa avfallstyper eller deponier från en del bestämmelser** i direktivet. Italien, Slovakien och Sverige har gjort det för icke-farligt gruvavfall; Frankrike, Grekland och Spanien för öar och glesbebyggelser; och Irland, Nederländerna, Slovakien, Sverige och Tyskland för avfallslagring under jord. Kommissionen kommer att granska om dessa undantag uppfyller villkoren i artikel 3.3–3.5. I linje med artikel 3.5 har de förteckningar över undantagna öar och glesbebyggelser som överlämnats till kommissionen publicerats på dess webbplats (http://europa.eu.int/comm/environment/waste/landfill_index.htm), och en hänvisning har publicerats i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 316, 13.12.2005).

De rapporterade medlemsstaterna har infört bestämmelser för att uppfylla de **tekniska kraven** i direktivet, däribland bestämmelser om projektering, drift och avveckling av deponier, samt om efterbehandling efter avveckling.

Alla rapporterade medlemsstater har infört bestämmelser om att de som driver deponier är skyldiga att i priset för mottagning av avfall inkludera alla kostnader för anläggning, drift, avveckling och efterbehandling.

När det gäller **mottagning av avfall** har de flesta medlemsstater fastställt vissa **kriterier** eller förteckningar för avfall som får tas emot på deponier, men bara Sverige har redan genomfört beslut 2003/33/EG om kriterier och förfaranden för mottagning av avfall.

Alla rapporterade medlemsstater med undantag av Irland, Spanien och Tjeckien har överlämnat sina nationella strategier för **minskning av biologiskt nedbrytbart avfall som går till deponier**. Kommissionen vidtar alla erforderliga åtgärder för att se till att de tre berörda staterna överlämnar sina strategier snarast möjligt.

De **uppgifter** som medlemsstater lämnat in om mängden biologiskt nedbrytbart kommunalt avfall som producerades 1995, och om de mängder som gick till deponier under rapporteringsperiodens respektive år, är inte fullständiga och måste diskuteras ytterligare. Det framgår att Belgiens flamländska region, Danmark, Nederländerna, Sverige och Österrike redan har uppnått målet för 2016, dvs. en minskning till en deponiandel på 35 % av den avfallsmängd som producerades 1995. Frankrike och Tyskland har uppnått målet för 2009, dvs. en minskning till en deponiandel på 50 % av den avfallsmängd som producerades 1995.

Finland och Italien har redan uppnått målet för 2006, dvs. en minskning till en deponiandel på 75 % av den avfallsmängd som producerades 1995.

När det gäller **behovet av anpassning av befintliga deponier** visar uppgifterna från en del medlemsstater att många deponier redan uppfyller direktivet, framför allt deponier för farligt avfall. Men i fråga om deponier för icke-farligt avfall och inert avfall måste ett mycket stort antal rustas upp eller avvecklas under de kommande två rapporteringsperioderna, eftersom det enligt artikel 14 inte får finnas några deponier i drift efter den 16 juli 2009 som inte uppfyller direktivet.

I flera medlemsstater är det dessutom så att uppgifterna om antalet befintliga deponier och deras uppfyllande av direktivet är ofullständiga. Orsaken kan vara att alla omställningsplaner ännu inte har lämnats in och granskats. Enligt direktivet skulle omställningsplanerna ha lämnats in i juli 2002 (i de nya medlemsstaterna i samband med anslutningen). För de kommande rapporteringsperioderna torde exaktare uppgifter kunna lämnas om antalet befintliga deponier och deponier som skall avvecklas eller rustas upp.

Med anledning av inkomna klagomål har kommissionen inlett överträdelseförfaranden mot Belgien, Grekland, Irland och Spanien för att de inte sett till att alla huvudmän för befintliga deponier hade lämnat in sina omställningsplaner senast den 16 juli 2002 såsom krävs enligt artikel 14.

Kommissionen har dessutom inlett ”horisontella” överträdelseförfaranden – dvs. sådana som omspänner flera direktiv – mot Frankrike och Italien för bristfällig tillämpning av artiklarna 4, 8 och 9 i ramdirektivet, och av artikel 14 deponidirektivet, eftersom dessa medlemsstater har en stor mängd illegala deponier. Spanien har dömts av EG-domstolen för att ha underlåtit att vidta erforderliga åtgärder för tillämpning av direktivets artikel 14 på en okontrollerad deponi i Punta de Avalos-området på ön Gomera (mål C-157/2004).

Slutligen har det drivits flera andra mål i EG-domstolen mot Spanien om okontrollerad deponiverksamhet. Domstolen har också dömt Irland (mål C-494/01) och Grekland (mål C-502/03) för systematiska underlåtelser.